Tahab ta kuninga soowi wastu teha, ehk seda koguni tegemata jätta, jääb ta wiiwitades seisma, siis waatab ta minu pääle — ja sammub edasi."

Prints waatas talle otsa, ja läks, et rätitsepp kuue tarwis wõiks mõõtu wõtta. Palju tööliisi, kingsepad, rättsepad ja kübarsepad, oli terwe öö ametis, ja teisel hommikul, kui kõik walmis oli ja lõunatund lähenema hakkas, küsis prints uuesti, mil teda neiudega tutwustataks.

„See on kuninga asi," wastati talle, „meie ei tea sellest midagi."

„Kuninglik Kõrgus," sõnas mõõgamees ja kummardas alandlikult, „olge nii lahke ja katsuge selle mõõga terawust!" Selle juures liskus ta ühe juuksekarwa oma pääst ja laskis seda mõõgatera pääle langeda, kus ta kohe katki sai lõigatud. Prints nägi seda ja pööras end ümber.

Nüüd tuliwad ametnikud, kes teda palee juurde saali pidiwad saatma, kus laulatus olema pidi. Kuningas istus ilus ja uhkuses trooni pääl, tema ümber kõrged auukandjad, ametnikud ja sõjamehed; tema ette jäi prints seisma, kummardas ja sõnas:

„Majesteet, enne kui . . ." Aga juba oli üks teener ta juurde astunud ja sidus pika siidirätikuga ta suu kinni, nii et ta enam edasi rääkida ei saanud; siis sidus teener rätiku ka tema silmade ümber, nii et ta enam midagi näha ei saanud, ainult kuulmise ja hingamise tarwis jäeti augud; selle järele sidus teener rätiku otsad kõwasti kinni ja läks siis eemale.

Kähku tõstis prints käe üles, et siidisidet silmade ja pää ümbert ära liskuda, sääl kuulis ta oma kõrwal mõõgamehe häält, kes sosistas: „Ma olen siin, kõrgus!" ja wärisedes laskis ta käe jälle kõrwale langeda . . .

Nüüd kuulis ta preestri häält ja oma kõrwal siidiriiete kerget kahinat — laulatus algas. Preester nõudis, et ta oma kõrwal seiswale neiule kätt andku, ja õnnewärin käis ta kehast läbi, kui õrna, pisikest, pehmet käekest oma pihus tundis. Siis küsis preester maa kombe järele esiti neiu käest, kas ta printsi oma meheks soowiwat, mille järele kõige muusikalisem, kõige kõlawam ja armsam hääl, mida prints ial kuulnud, tasakesi „jah" ütles.

Nüüd woolas printsile kõik weri südamesse, see hääl ja puudutamine joowastas teda, pääle selle seisis mõõgamees tema kõrwal, ja nii ütles ta siis kindlasti „jah".

Preester tunnistas selle järele nad meheks ja naiseks.

Printsi kõrwalt kostis tasane kahin, ta liskus sideme silmade eest ja pööras end ümber, et oma abikaasat waadata. Tema kõige suuremaks imestuseks ei näinud ta aga kedagi — ta seisis üksipäinis. Imestades ja tummalt wahtis ta tühja õhu sisse.

„Kus mu abikaasa on?" hüüdis ta wiimaks.

„Ta on siin," wastas kuningas ja saatis printsi ühe ukse juurde, mille eest silmapilk eesriie ära tõmmati.

Nad astusiwad ühte pikka tuppa, mille wastuseina ääres nelikümmend noort neiud toredates kleitides seisiwad, kõik ühesugused ilusad ja armsad.

„Siin," sõnas kuningas neiude rea pääle näidates, „siin nende neiude keskel on sinu abikaasa; astu lähemale ja too ta teiste seast wälja. Aga häda sulle, kui sa mõne wõtad, kes mitte sinu oma ei ole — siis pead kohe surma surema! Nüüd ära wiiwita, mine ja too oma abikaasa wälja!" Nagu unenäos sammus prints pikkamisi neiude rea eest mööda, siis aeg-amööda jälle tagasi. Ühegi juures

Eesti rahwa Kasuline Kalender 1898, lk. 25